

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק כ"ב

קונטרס 712

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אמיתי אשר היה פרוש ומובדל מהבלי עולם הזה ועבד כל ימיו להבורא יתברך שמו במסירות נפש, והוא אך התחבר לו יהיה נעשה טהור כמוהו, והשיב לו כי להיות מחובר לטהור הוא עבודה יותר גדולה מלהיות טהור בעצמו, והובא דבריו אלה בכמה ספרים משמו, (ומתאימים דברים אלו לאשר שמעתי מפי ידידי המנוח החסיד המופלג מו"ה יצחק בער הכהן משערבערשין, ששמע בעצמו מפי הרב הגאון הקדוש מו"ה ליבוש זצ"ל אבדק"ק צוזמיר תלמידו של היהודי הקדוש ביום ראשון דראש השנה סיפר בשם רבו היהודי הקדוש זי"ע כשיבוא משיח צדקינו אז ילכו לקראתו כל הצדיקים, ומנהיגי ישראל, עם אנשים החסידים אשר שאבו מימיהם ויהיו בניהם מנהיגים כאלה אשר משיח צדקינו יאמר להם גש הלאה עם החסידים שלך, (פעם אחת אמר: משיח צדקינו וועט זיין זאגן פארט דיר מיט דיינע חסידים), ואז יקרבו החסידים ויבכו מאוד ויאמרו: משיח צדקינו, מה חטאנו ואשמנו, הלא היה לנו אמונה כי הוא צדיק אמת, ומה תלונתך עלינו, ומשיח צדקינו ישיב להם: כל ימיו של איש מהצורך לבקש מהבורא יתברך שמו כי יזכה להתקשר בצדיק אמת. והבורא יתברך שמו לא ימנע טוב מההולכים בתמים, ואם היה רצונכם באמת להתקשר בצדיק אמת היה מאיר לכם האמת, ובוודאי לא היה רצונכם האמת להאמת.

תפארת היהודי חידושי תורה וסיפורים

.ט

הרה"ק הג"ל

**גנח מאוד שראה ברוח קדשו שיגם הענין של רבי"ס
יתקלקל ומה יעשו ישראל**

(עוד שם) שמעתי מעשה מהרה"ק היהודי זצ"ל, פעם אחת היה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הזהר והערב רב

היהודי זצ"ל בלילה עם הרה"ק ר' שמחה בונם זצ"ל שהיה תלמידו, והיהודי לא היה ישן רק חושב וגנת מאוד, ושאל לו הר"ר שמחה בונם זצ"ל מה מעלת כבודו גונת, ואמר היהודי זצ"ל, אני חשבתי שלאחר משה היו שופטים, ולאחר שופטים נביאים, ואחר כך אנשי כנסת הגדולה, ואחר כך היו תנאים ואמוראים ופוסקים, ואחר כך היו מוכיחים לשם שמים, ואחר כך נתקלקלו שנתרבו המוכיחים שלא לשם שמים, ואחר כך התחילו רבי'ם, על זה אני גונת שאני רואה שגם זה יתקלקל, מה יעשו ישראל. ע"כ.

נפלאות היהודי, (חידושי תורה דף 46)

י.

נבואת הרה"ק מרוזין זי"ע

**בעקבתא דמשיחא ירד אש מן השמים לנביאי הבעל,
ויהיו נסיונות גדולים ועצומים – אני מודיע זאת למען
תדעו להזהר**

וכבר הזהירו על זה רבותינו הצדיקים והקדושים מדורות שלפנינו שראו ברוח קדשם מה שיארע לנו מהנסיונות בעיקבתא דמשיחא, ושמעתי מפי תלמיד חכם מפורסם ואיש מהימן ששמע כמה פעמים מאביו ששמע מחותנו אשר היה רגיל אצל הרב הקדוש מרוזין זי"ע יותר מעשרים שנה, ושמע מפה קדשו דיבורים אלו, תדעו דכמו שירד אש מן השמים לאליהו בהר הכרמל ולא ירד לנביאי הבעל, בעיקבתא דמשיחא יהיה ההיפך שירד אש מן השמים לנביאי הבעל ויהיו הנסיונות גדולים ועצומים קשים ומרים, ואני עומד ומזהיר לכם על זה למען תדעו להיות זהירים בדבר, וכעין זה מקובל

ואומרים לאותו שסוגר ההיכל, סגרו"ן, ונקרא אדנ"י, שמו כשם רבו, אומרים לו, אדנ"י שפתי תפתח, פתח שערי ההיכל. באותו זמן נכנסים שומרי השער למלך, ואומרים לו, רבון העולמים, הרי בעלי הרגלים דופקים בשער, שהם שלוהי מצוה, שעומדים בעמידה של תפלה לפניך.

באותו זמן נותן להם רשות להכנס, הגבירה שהיא מצות המלך, האפטרופוס של כל המצוות, מלמדת זכות לפני המלך בשבילם, ותאמר לו: רבון העולם, הרי אלו שעומדים לפניך בתפלות, צריך לתת להם את בקשותיהם. באותו זמן יוצא קול אל בעלי הרגלים, ואומר: בן אדם, עמד על רגליך ואדבר אתך, דבר עמי מה שאלתך באמצעיות של התפלות, וינתן לך באחרונות. הגבירה מקבלת את בקשותיו, וצריך לשוב שלש פסיעות לאחור, שלא יחזיר כתפיו אל המלך. אלו יוצאים, וסגרו"ן סוגר את השער אחריהם.

והרי בעלי האותות דופקים בפתח, ואומרים אדנ"י שפתי תפתח. תפתח זה פתחו"ן, ואלו הם בעלי שמונה עשרה ברכות של התפלה, מצד של ח"י העולמים שמתחילים את הקדוש ברוך הוא ושכינתו שם, שהצדיק הוא תשיעי ממעלה למטה וממטה למעלה, תשע נקודות, תשעה טעמים, ועליהם נאמר ויפתן אותם אלהים ברכיע השמים, וזה צדיק שבו כל הנקודות. להאיר על הארץ, זו שכינה, שהיא כלולה מפל האותיות.

האותיות.

לתרעא, ואמרין לההוא דסגיר היכלא, סגרו"ן ואתקרי אדנ"י שמייה פשם רבייה, אמרין ליה אדנ"י שפתי תפתח, אפתח תרעין דהיכלא, בההוא זמנא עאלין נטורי תרעא למלכא, ואמרי ליה, רבון עלמין הא מארי דרגלין קא דפקין לתרעא, דאינון שלוחי מצוה, דקיימין בעמידה דצלותא קדמך.

בההוא זמנא יהב לון רשו לאעלא, מטרוניתא דאיהי מצוה דמלכא אפטרופוסא דכל פקודין, אוליפת זכו קדם מלכא בגינייהו, ויימא ליה רבון עלמא, הא אלין דקיימין קדמך בצלותין, צריך למייהב לון שאלתין דלהון, בההוא זמנא קלא נפיק לגבי מארי דרגלין, ואמר (יחזקאל ב א) בן אדם עמוד על רגליך ואדבר אתך, מליל עמי מה שאלתך באמצעיות דצלותין, וינתן לך בבתראין, מטרוניתא קבלת שאלתוי, וצריך למייהב תלת פסיעאן לאחורא, דלא יתחזר כתפוי לגבי מלכא, אלין נפקין וסגרו"ן סגר תרעא אפתייהו.

הא מארי דאותות קא דפקין לפתחא, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, תפתח דא פתחו"ן, ואלין אינון מארי דח"י ברכאן דצלותא, מסטרא דח"י עלמין, דמיחדין לקודשא בריך הוא ושכינתיה תמן, דצדיק תשיעאה איהו מעילא לתתא ומתתא לעילא, תשע נקודין תשע טעמי, ועלייהו אתמר (בראשית א יז) ויפתן אותם אלהים ברכיע השמים, ודא צדיק דביה כל נקודין, להאיר על הארץ דא שכינתא, דאיהי כלילא מפל אתוון.

מיד מארי שאלתין דפקין לתרעא, פמה נטורי תרעא עאלין קדם מלכא, ויימרון

מיד בעלי השאלות דופקים בשער, פמה שומרי השער נכנסים לפני המלך, ויאמרו: רבון

העולם, הרי בעלי הצדיקים, בעלי התפלות שמברכים אותך בשמונה עשרה ברכות, רוצים להכניס לפניך. מיד מצוה לפתח להם ולתת את שאלותיו, ואלו הם בעלי האותות, מצד של אלו שנאמר בהם והיו לאתת ולמועדים ולימים ולשנים, ואלו הם שמשפחיו על ברכיהם בן"י עולמות, בשמונה עשרה ברכות אל השכינה.

א"ו יוצאים, הרי בעלי הקומה דופקים בפתח, שהם כורעים ומשפחיו למלך בתפלות, כמו שאמרו, כל הכורע כורע בברוך, וכל הזוקף זוקף בשם. כורע אל אדני בצדיק, שנאמר בו והמלך שלמה ברוך, וזוקף אל יהו"ה, לחבר אותם שניהם כמו זה: יאהדונה".

ועל פלם מלמדת השכינה זכות. והם, כשמעלים את נשמתם למעלה, כמה חיות מקבלות אותם על כנפיהם, ומעלים אותם עד לשער היכל המלך. מיד שאלה דופקים בפתח, מלמדים זכות לפני המלך בשבילים, ומצוה המלך לפתח להם, ואלו הם שמדברים לפני המלך בחשאי, ושואלים ממנו את בקשותיהם בחשאי, יחידים לפני המלך, והמלך נתן להם את שאלותיהם.

מיד הרי הגבירה אוחות בהם ומלמדת זכות בשבילים לפני שיצאו מן ההיכל, ואומרת: רבון העולמים, אלה הם שהיו, מכסים אותי בעטוף של מצוה של ציצית, בחמשה קשרים ושלוש עשרה חליות לכל צד, ובשלושים ושנים ענפי מצוה. מיד מצוה הקדוש ברוך הוא למלאכי המרפכה של מעלה

רבון עלמא, הא מארי צדיקיא מארי דצלותין דמברכין לך בן"י ברכאן, בעון לאעלא קמך, מיד מני למפתח לון, ולמהב שאלתי, ואלין אינון מארי דאותות, מסטרא דאלין דאתמר בהון (שם יד) והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים, ואלין אינון דסגדין בן"י עלמין, בן"י ברכאן לגבי שכינתא.

ארין נפקין הא מארי דקומה דפקין לפתחא, דאינון פרעין וסגדין למלפא בצלותין, כמה דאמרו כל הכורע כורע בברוך, וכל הזוקף זוקף בשם, כורע לגבי אדני בצדיק, דאתמר ביה (מלכים א ב מה) והמלך שלמה ברוך, וזוקף לגבי יהו"ה, לחברא לון תרוניהו פגוונא דא יאהדונה".

ועל פלהו אוליפת שכינתא זכו, ואינון פד סלקין לעילא נשמתהון, כמה חיוון מקבלין לון על גדפיהו, וסלקין לון עד תרעא דהיכלא דמלפא, מיד דאלין דפקין לפתחא, אולפין זכו קדם מלפא בגינייהו, ומני מלפא למפתח לון, ואלין אינון דממללין קדם מלפא בחשאי, ושאלין מגיה בעותהון בחשאי, יחידים קדם מלפא, ומלפא יחיב לון שאלתיך דלהון.

מיד הא מטרוניתא אחידת בהון, ואוליפת זכו בגינייהו קדם דיפקון מן היכלא, ואמרת רבון עלמין, אלין אינון דהו, מכספין לי בעטופא דמצוה דציצית, בחמש קשרין ותלת עשר חולייין לכל סטר, ובתלתין ותריין ענפי מצוה, מיד מני קודשא בריך הוא למלאכין דמרפכתא דלעילא, לנטלא לון בגדפיהו, ולפרחא בהון מאתר לאתר, ולכסא עליהון מפל מזיקין ומלאכי חבלה.

לטל אותם בכנפיהם, ולפרח
עמם ממקום למקום, ולכסות
עליהם מפל המזיקים ומלאכי
החבלה.

הרי אלו יוצאים, והנה אחרים
דופקים בשער. מיד נכנסים
שומרי השערים, ואומרים: רבון
העולם, הרי בעלי הידים
שקושרים תפלה של יד על
זרועם השמאלית בתפלה,
ותפלין על הראש, נכנסים, ואלו
הם שנותנים דורון לך בזמין,
שהיא צדקה, צ' תשעים אמינים,
ד' ארבע קדשות, ק' מאה
ברכות, ה' חמשה חמשי תורה.
ומיד מצוה אותם לפתח להם.
באותו זמן וידי אדם יוצאים,
שהן גדלה וגבורה ומקבלים את
הדורון שלהם. זהו שכתוב וידי
אדם מתחת כנפיהם. מה זה
אדם? אותו שנאמר בו כתפארת
אדם, ומהם מקבלים הדורון
ונותנים למלך. ואם הדורון אינו
כראוי, נמסר לכלב, ודוחים את
בקשתו החוצה, שיש שלא
פותחים להם שערים, ונאמר
בהם בחוץ תעמד, ומדבר המלך
עמם מבחוץ, ונותן להם
שאלותיהם מבחוץ, והולכים
להם.

שרא כלם נכנסים לבית המלך,
אלא אלו בעלי הבית, שנאמר
בהם ילדים אשר אין בהם כל
מום, לא בתפלתם ולא
בנשמתם, וטובי מראה בכל
מעשיהם, ומשפלים בכל חכמה,
ונאים למראה, ועליהם נאמר
הראיני את מראיך השמיעני את
קולך פי קולך ערב ומראיך
נאנה, וידיעי דעת ומביני מדע,
שיודעים בחכמה ובתבונה
ודעת, שאין דורשים במעשה
בראשית, אלא אם הוא חכם
בחכמה ומבין בכינה ויודע בדעת, ואשר פח בהם, זו שכינה העליונה, שהיא כ"ח אותיות של

הא אלין נפקין, והא אחרנין דפקין לתרעא,
מיד עאלין נטורי תרעין, ואמרין רבון
עלמא, הא מארי ידין דקשרין תפלה של יד
על דרועייהו שמאלא בצלותא, ותפלין על
רישא, קא עאלין, ואלין אינון דיהבין דורונא
לך בימינא, דאיהי צדקה, צ' תשעים אמינים,
ד' ארבע קדושות, ק' מאה ברכאן, ה' חמשה
חומשי אורייתא, ומיד מני לון, למפתח לון,
בההוא (דף לג ע"ב) זמנא וידי אדם נפקין,
דאינון גדולה גבורה, ומקבלין דורונא דלהון,
הדא הוא דכתוב (יחזקאל א ח) וידי אדם מתחת
כנפיהם, מאי אדם, ההוא דאתמר ביה (ישעיה
מד יג) כתפארת אדם, ומקבלין מנייהו דורונא
וייהבין ליה למלכא, ואם דורונא לאו איהו
כדקא יאות, לכלבא אתמסר, ודחיין לון לבר,
דאית דלא פתחין לון תרעין, ואתמר
בהון (דברים כד יא) בחוץ תעמד, וממלל מלכא
בהון מלבר, ויהיב לון שאלתוי מלבר, ואזלין
לון.

הראו פלהו עאלין לבי מלכא, אלא אלין
מארי דביתא, דאתמר בהון (דניאל א
ח) ילדים אשר אין בהם כל מום, לא
בצלותהון, ולא בנשמתהון, וטובי מראה בכל
עובדיהון, ומשפלים בכל חכמה, ושפירן
למחזי, דעלייהו אתמר (שיר ב יד) הראיני את
מראיך השמיעני את קולך, פי קולך ערב
ומראיך נאנה, ויודעי דעת ומביני מדע (דניאל א
ח) דיודעין בחכמה ובתבונה ודעת, דאין
דורשין במעשה בראשית, אלא אם הוא חכם
בחכמה ומבין בכינה ויודע בדעת, ואשר פח
בהם, דא שכינתא עלאה, דאיהי כ"ח אתוןן
דעובדא דבראשית, לעמוד בכלהו בעמידה
בחכמה ומבין בכינה ויודע בדעת, ואשר פח בהם, זו שכינה העליונה, שהיא כ"ח אותיות של

דְּצִלוֹתָא, אֵלִין יַעֲלוֹן לְהִיכְלָא דְמִלְפָּא, דְּאִינוֹן צְדִיקִים גְּמוּרִים.

מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית לַעֲמֹד בְּכֹל מַעֲמִידָה בְּתַפְלָה, אֱלוּ יִכְנָסוּ לְהִיכַל הַמְּלָךְ, שְׁהֵם צְדִיקִים גְּמוּרִים.

בִּינוּנִים יְהִיב לֹון שְׂאֵלְתִין דְּלֵהוֹן מְלַבֵּר, וְלֹא עֲאֵלִין לְגֹאוּ, רְשִׁיעֵיָא אֲדַחֲתִין מִתְּמָן, וְלֹא יְהִיב לֹון שְׂאֵלְתִין דְּלֵהוֹן, אֲלֵא עֲלִיָּהוּ אֲתָמֵר (יְשִׁיעָה א יב) מִי בְקָשׁ זֹאת מִיַּדְכֶם רְמַס חֲצָרִי, וְאֵלִין אִינוֹן רְשִׁיעֵיָא, דְּהוּוּ מְבִזֵּין לְמִלְפָּא בְּצִלוֹתְהוֹן, דְּמִנְחָן לְמַשְׁמַע צִלוֹתָא, וּפְסִקִין לָהּ עַל שִׁיחָה בְּטִלְהָ.

לְבִינוּנִים נוֹתֵן לָהֶם אֵת בְּקִשׁוֹתֵיהֶם מִבְּחוּץ, וְלֹא נִכְנָסִים פְּנִימָה. הַרְשָׁעִים נִדְחִים מִשָּׁם, וְלֹא נוֹתֵן לָהֶם אֵת בְּקִשׁוֹתֵיהֶם, אֲלֵא עֲלֵיהֶם נֹאמֵר, מִי בְקָשׁ זֹאת מִיַּדְכֶם רְמַס חֲצָרִי, וְאֵלוּ הֵם הַרְשָׁעִים שְׁהִיוּ מְבִזִּים אֵת הַמְּלָךְ בְּתַפְלָתָם, שְׁמַנִּיחִים לְשַׁמַּע אֵת הַתַּפְּלָה וּמְפַסְקִים אוֹתָהּ עַל שִׁיחָה בְּטִלְהָ.

אֵלִין נְפָקִין, הָא אֲחֵרְנִין עֲאֵלִין, אִינוֹן מְאִרֵי דְצוּאָר, דְּהוּוּ מְבָרְכִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא עַל מְאָכְלִין וּמִשְׁתִּיָּין דְקָרְבָנִין, דְּאֲמַרִין בְּכָל יוֹמָא צוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֲמַרְתְּ אֲלֵיהֶם אֵת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשֵּׁי רִיחַ נִיחוּחֵי (במדבר כח ב). דְּהוּוּ מְקַרְבִּין לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וּשְׂכִינְתֵיהּ, בְּכַמְהָ קָרְבָנִין דְּצִלוֹתִין, וְאֵלִין אִינוֹן דְּמֵהֲנִיָּין בְּעֵנַג שְׁבֵת, וּמְבָרְכִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, יְהִיב לֹון שְׂאֵלְתִין דְּלֵהוֹן, וְלֹאֲחֵרְנִין דְּהוּוּ אֲכָלִין בְּלֹא צִלוֹתָא אֲתַדְחִיָּין מִתְּמָן, וְיַהֲבִין לֹון בִּידָא דְכַמְהָ מְלֹאכֵי חַבְלָה דְּאִינוֹן מְזִיקִין.

אֵלוּ יוֹצְאִים, וְהָרִי אַחֲרִים נִכְנָסִים, אֹתָם בְּעֵלֵי צוּאָר שְׁהִיוּ מְבָרְכִים אֵת הַקּוּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל מְאָכְלִים וּמִשְׁקִים שֶׁל הַקָּרְבָּנוֹת, שְׂאוּמִרִים בְּכָל יוֹם צוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֲמַרְתְּ אֲלֵיהֶם אֵת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשֵּׁי רִיחַ נִיחוּחֵי, שְׁהִיוּ מְקַרְיָבִים לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִשְׂכִינְתוֹ בְּכַמְהָ קָרְבָּנוֹת שֶׁל תַּפְלוֹת. וְאֵלוּ הֵם שְׁנֵהֲנִים בְּעֵנַג שְׁבֵת וּמְבָרְכִים אֵת הַקּוּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקּוּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לָהֶם שְׂאֵלוֹתֵיהֶם, וְלֹאֲחֵרִים שְׁהִיוּ אוֹכְלִים בְּלֵי תַפְלָה, נִדְחִים מִשָּׁם, וְנוֹתְנִים אוֹתָם בִּידֵי פְמָה מְלֹאכֵי חַבְלָה שְׁהֵם מְזִיקִים.

הָא אֵלִין נְפָקִין, הָא מְאִרֵי דְקָלִין וְדְבוּרִין בְּזְמִירוֹת וְתוֹשְׁבָחוֹת וְהוֹדָאוֹת דְּצִלוֹתָא דְפָקִין, וּמְאִרֵי דְקָלִין דְקָרְאֵן לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְקָרִיאַת שְׁמַע, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל תְּרִין זְמַנִּין עָרַב וּבְקָר.

הָרִי אֱלוּ יוֹצְאִים, וְהָרִי בְעֵלֵי קוֹלוֹת וְדְבוּרִים בְּזְמִירוֹת וְתוֹשְׁבָחוֹת וְהוֹדָאוֹת שֶׁל תַּפְלָה דּוֹפְקִים, וּבְעֵלֵי הַקּוֹלוֹת שְׁקוּרָאִים לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְקָרִיאַת שְׁמַע, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל פְּעַמִּים בַּיּוֹם, עָרַב וּבְקָר.

אֲרַהֲבֵי הָא מְאִרֵי דְרַגְלִין קָא דְפָקִין לְפִתְחָא, מְאִרֵי דְעַמִּידָה דְצִלוֹתָא, דְאֲתָמֵר בְּהוֹן (דְּנִיאל א ד) וְאֲשֵׁר כַּח בָּהֶם לַעֲמוּד בְּהִיכַל הַמְּלָךְ, הַמְּלָךְ סֵתָם דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, הִיכַל הַמְּלָךְ דָּא אַדְנִי, דְאֲתָמֵר בִּיהּ (תהלים נא י) אַדְנִי שְׁפִתֵי תַפְתַּח, אַדְנִי סְלִיק לְחוּשְׁבָן הוּא, הִיכַל הַמְּלָךְ זֶה אַדְנִי, שְׁנֹאמֵר בּוּ אַדְנִי שְׁפִתֵי תַפְתַּח,

בֵּין כֶּף הַגֵּהָ בְעֵלֵי הַרְגָלִים דּוֹפְקִים בְּפִתַח, בְּעֵלֵי הַעֲמִידָה שֶׁל תַּפְלָה, שְׁנֹאמֵר בָּהֶם וְאֲשֵׁר כַּח בָּהֶם לַעֲמֹד בְּהִיכַל הַמְּלָךְ. הַמְּלָךְ סֵתָם זֶה הַקּוּדוֹשׁ בְּרוּךְ אַדְנִי עוֹלָה לְחוּשְׁבָן הִיכַל, וְנֹאמֵר

היכל, ואתמר (חבוק א ט) ויני' בהיכל קדשו הס מפניו פל הארץ.

ויהו"ה בהיכל קדשו הס מפניו פל הארץ.

זכאה איהו מאן דזכי לאעלאה להיכליה דקודשא בריה הוא, למחזי למלכא ומטרונותא, זכאה פומא, דשריא ביה צלותא דאיהי אדנ"י, דאמרין לה אדנ"י שפתי תפתח, וזכאין שפוון דאינון תרעין דהיכלא, כגוונא דאלין דאתמר בהון (שם קיח ט) פתחו לי שערי צדק, דכד פומיה פתח בצלותא בשכינתא, ויני' יענה מיד, הדא הוא דכתיב (ישעיה נח ט) אז תקרא ויני' יענה, א"ז תמניא אתוון יהו"ה אהי"ה, ויני' יענה הוא ובית דינו, ודא יהו"ה אדנ"י יאהדונה"י, לקבל תמניא אתוון, אלין אינון חיוון דחשמ"ל, דאינון חיוון דאשא, פעם חשות ופעם ממללות, בצלותא מיושב ממללות, בצלותא דמעומד חשות.

אשרי הוא מי שזוכה להכנס להיכלו של הקדוש ברוך הוא לראות את המלך והגבירה, אשרי הפה ששורה בו תפלה שיהא אדנ"י, שאומרים לה אדנ"י שפתי תפתח, ואשרי השפמים שהם שערי היכל, כמו שאלה שנאמר בהם פתחו לי שערי צדק, שכשפיו פותח בתפלה עם השכינה, ויהו"ה יענה מיד, זהו שכתוב אז תקרא ויהו"ה יענה. א"ז שמונה אותיות יהו"ה אהי"ה, ויהו"ה יענה, הוא ובית דינו, וזה יהו"ה אדנ"י יאהדונה"י כנגד שמונה אותיות, אלו הם האותיות של חשמ"ל, שהם חיות האש, פעם חשות ופעם ממללות, בתפלת מישב ממללות, בתפלת מעמד חשות.

והא חזי, אם בר נש סליק במחשבתיה בצלותא דיליה לשכינתא, או בכל פקודא ופקודא דעביד, מיד דדפיק לפתחא דהיכלא דמלכא, נביא או חוזה או חכם או צדיק או חסיד, מיד דקרא לה לתרעא, אם שכינתא סליקת תמן, יי' יענה מיד, ולא אמתין לעבד או ממנא דאפתח ליה, אלא איהו ממש אפתח ליה, מחביבו ורחימו דאית ליה לגבה פחתן לגבי כלה, ואם שכינתא לא סליקת בההוא צלותא או פקודא, לא חשיב ליה קודשא בריה הוא למפתח ליה היכליה, ואפילו על ידי שלוחא. (דף טז ע"א) ולא איהו כדאי למיעאל להיכלא דמלכא, ועליה אתמר (דברים כד יא) בחוץ תעמד, ומלכך יהבין ליה בעותיה, על ידי שלוחא או ממנא, ואי לא סליק צלותיה פדקא יאות, דחיין ליה לבר, וסגרין תרעין באנפוי, ועליה אתמר (משלי א

זכא וראה, אם אדם מעלה במחשבתו בתפלתו לשכינה, או בכל מצוה ומצוה שעושה, מיד כשדופק לפתח היכל המלך, נביא או חוזה או חכם או צדיק או חסיד, מיד כשקורא לשער, אם שכינה עולה שם, יהו"ה יענה מיד, ולא ממתין לעבד או ממנא שיפתח לו, אלא הוא ממש פותח לו, מחביבות והאהבה שיש לו אליה, כמו חתן אל הכלה, ואם שכינה לא עולה באותה תפלה או מצוה, לא מחשיב אותו הקדוש ברוך הוא לפתח לו את היכלו, ואפילו על ידי שליח, ואינו כדאי להכנס להיכל המלך, ועליו נאמר בחוץ תעמד, ומבחוץ נותנים לו את בקשתו על ידי שליח או ממנא, ואם לא עולה תפלתו כראוי, דוחים אותו החוצה, וסוגרים את השערים בפניו, ועליו נאמר

(כה) אַז יִקְרָאנִי וְלֹא אֶעֱנֶה יִשְׁחַרְנֵנִי וְלֹא יִמְצְאֵנִי.

וְהִבִּי בַד קָרְאֵן יִשְׂרָאֵל כָּל חַד וְחַד לְקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּקִרְיַת שְׁמַע אוֹ בְצִלּוֹתָא אוֹ בְכָל פְּקוּדָא, אִם שְׂכִינְתָא לֹא וְאִי הִיא תַמָּן לֹא נְחִית תַּמָּן, הֵדָא הוּא דְכֹתִיב (שְׁמוֹת כ כד) בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אֲזַפִּיר אֶת שְׁמִי אָבֹא אֵלֶיךָ וּבִרְכִיתִךָ, וְתִרְגַּם אֲנִי לְשׁוֹן אֲתָר דְּאִשְׁרֵי שְׂכִינְתִי תַמָּן וְגוֹמֵר, דְּכַד בַּר נֶשׁ סָלִיק שְׂכִינְתָא בְּפִקּוּדֵין דִּילֵיהּ לְגַבֵּי קוּדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא, קוּדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא נְחִית עֲלֵיהּ בְּגִינְהּ, וּבְגִין דָּא אָמַר הִנְבִּיא (יִרְמִיָּה ט כב), אֵל יִתְהַלֵּל וְגוֹמֵר, כִּי אִם בְּזֹאת וְהָא אוּקְמוּהוּ.

וְהִבִּי כַד בַּר נֶשׁ סָלִיק שְׂכִינְתָא בְצִלּוֹתָא דִּילֵיהּ לְגַבֵּי קוּדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא, קוּדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא נְחִית לְקַבֵּל צְלוֹתֵיהּ, וְשְׂכִינְתֵיהּ אֶקְדִּימַת, לְאַפְתָּחָא לֵיהּ, הֵדָא הוּא דְכֹתִיב (בְּרַאשִׁית כד טו) וַיְהִי הוּא טָרַם כֶּלֶה לְדַבֵּר, וְהִנֵּה רִבְקָה יוֹצֵאת, וְדָא אִיהוּ רִזָּא דְאוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנַתִּין, אִם שְׁגוּרָה תַפְלְתֵי בְּפִי יוֹדַע אֲנִי שְׁהוּא מְקוּבֵל, וְאִם לֹא יוֹדַע אֲנִי שְׁהוּא מְטוּרָךְ, וְטוּרְפִין לֹא צְלוֹתֵיהּ בְּאַנְפוּי, וּבְגִין דָּא וַיְהִי הוּא טָרַם כֶּלֶה לְדַבֵּר, וּלְמַלְלָא בְצִלּוֹתֵיהּ בְּשֵׁם יְיָ, מִיַּד שְׂכִינְתָא נְפַקַת לְגַבֵּיהּ וּבְגִינְהּ נְחִית שְׂכִינְתָא לְרַגְלוּי, הֵדָא הוּא דְכֹתִיב (תְּהִלִּים פה יד) צִדְקָ לְפָנָיו יִהְיֶה יִהְיֶה לְדָרֶךְ פְּעָמָיו.

וְכַד שְׂכִינְתָא אִיהִי עוֹמֶדֶת עַל יִשְׂרָאֵל, וְיִשְׂרָאֵל אֵינוֹן רַגְלִין דְקָמַת עֲלֵיהּוּ בְּגִלְתָא, קוּדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא מְשַׁבַּח לָהּ בְּהוֹן, מַה יָּפּוּ פְעָמֵיהּ בְּנַעֲלִים וְגוֹמֵר (שִׁיר ז ב), וְעוֹד מַה יָּפּוּ פְעָמֵיהּ, בַּד יִשְׂרָאֵל הוּוּ מְקַיִּימִין שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה, וְעוֹד מַה יָּפּוּ פְעָמֵיהּ בְּנַעֲלִים, בְּזִמְנָא דְעָמְדוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוּרָא דְסִינַי, דְעֲלִיָּהּוּ אֶתְמַר (זכְרִיָּה יד ד) וְעָמְדוּ

אַז יִקְרָאנִי וְלֹא אֶעֱנֶה יִשְׁחַרְנֵנִי וְלֹא יִמְצְאֵנִי.

וְכַד פְּשׁוּרָאִים יִשְׂרָאֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּקִרְיַת שְׁמַע אוֹ בְתַפְלָה אוֹ בְכָל מְצוּהָ - אִם שְׂכִינְהּ אִינְהּ שָׁם, לֹא יוֹרֵד לְשָׁם. זֶהוּ שְׁכִינּוֹת בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אֲזַפִּיר אֶת שְׁמִי אָבֹא אֵלֶיךָ וּבִרְכִיתִךָ, וְתִרְגַּם אוּקְלוּס, בְּכָל מְקוֹם שְׂאִשְׁרָה אֶת שְׂכִינְתִי שָׁם וְגוֹמֵר. שְׂכִינְתָא מְעַלָּה אֶת הַשְׂכִּינְהּ בְּמְצוּוֹת שְׁלוֹ לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עֲלָיו בְּשִׁבְלָהּ, וּמְשׁוֹם זֶה אָמַר הִנְבִּיא אֵל יִתְהַלֵּל וְגוֹמֵר, כִּי אִם בְּזֹאת, וְהִרִי פְרִשׁוּהוּ.

וְכַד פְּשָׁאֲדָם מְעַלָּה אֶת הַשְׂכִּינְהּ בְתַפְלָתוֹ לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד כְּנַגְדַת תַּפְלָתוֹ, וְשְׂכִינְתוֹ מְקַדִּימָה לְפָתַח לֹא. זֶהוּ שְׁכִינּוֹת וַיְהִי הוּא טָרַם כֶּלֶה לְדַבֵּר וְהִנֵּה רִבְקָה יוֹצֵאת, וְזֶהוּ הַסּוּד שְׂבָאָרוּהוּ בְעֵלֵי הַמְּשִׁנָּה, אִם שְׁגוּרָה תַפְלְתֵי בְּפִי יוֹדַע אֲנִי שְׁהוּא מְקַבֵּל, וְאִם לֹא, יוֹדַע אֲנִי שְׁהוּא מְטוּרָךְ, וְטוּרְפִים לֹא תַפְלָתוֹ בְּפָנָיו, וּמְשׁוֹם זֶה, וַיְהִי הוּא טָרַם כֶּלֶה לְדַבֵּר, וְלְדַבֵּר בְתַפְלָתוֹ בְּשֵׁם יְהוָה, מִיַּד שְׂכִינְהּ יוֹצֵאת אֵלָיו, וּבְשִׁבְלֵי יוֹרֵדֶת שְׂכִינְהּ לְרַגְלוּ. זֶהוּ שְׁכִינּוֹת צִדְקָ לְפָנָיו יִהְיֶה יִהְיֶה לְדָרֶךְ פְּעָמָיו.

וּבְשִׁבְכֵיהּ עוֹמֶדֶת עַל יִשְׂרָאֵל, וְיִשְׂרָאֵל הִם הַרְגָלִים שְׁעוֹמֶדֶת עֲלֵיהֶן בְּגִלְתוֹ, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁבַּח אוֹתָהּ בְּהוֹן, מַה יָּפּוּ פְעָמֵיהּ בְּנַעֲלִים וְגוֹמֵר. וְעוֹד מַה יָּפּוּ פְעָמֵיהּ, כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל הִיוּ מְקַיִּימִים שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה, וְעוֹד מַה יָּפּוּ פְעָמֵיהּ בְּנַעֲלִים,

בְּזִמְנָא דְעָמְדוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוּרָא דְסִינַי, דְעֲלִיָּהּוּ אֶתְמַר (זכְרִיָּה יד ד) וְעָמְדוּ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (ספח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידו, ה' בדר נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂפָכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֱהָלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂפָכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מַעֲשֵׂיָהּ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מי שלמד תורת הסוד, זוכה להיות בגן עדן העליון,
ופותחין לו י"ג שערים של סודות אפרקמון המהוד
זהר הקדש שור השורים (דף ס"ו ע"ב)

"זוהר השבת"
בגימטריה
אריכות ימים והיי עולם הבא
(925)

ייבוי עטופה: 1. 057-344762

אבות ובנים